

När orden tättnar

Tanken slår mig, en sen fredagskväll,
att allt egentligen inte
gör sig förtjänt av ett företräde,
att det mesta är av återkommande karaktär,
att det som egentligen har betydelse
inte har något med tro att göra,
att det har att göra med det
jag ser och upplever,
det som skickelsen skänkt mig
i ögonblick av överallt.

Luften i mig är som all luft är,
stilla när ingen yttre påverkan
rör vid den
och skapar rörelse.

Det fiktiva lever parallellt
med det som pågår,
ingår och utgår i det manus
följderna formar.

Religiösa ursäkter,
detta sorgliga förfall
sorgligt ensam alltid faller för,
är svaghetens skynke,
ansvarets obegripliga motsats.

Fanatismens flykt och synliggörande,
mitt på gatan, belysning,
just innan spårvagnen gjort sitt.

Sårbarheten är en form av gripbarhet,
utveckling är bara ett ryck
i det bio-logiska kopplet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren andrasidan med Poeter.se id #541 innehar upphovsrätten